

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SEKCIÓ

BODOR kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(31181/07. számú kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2011. június 14.

Ezen határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Bodor kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként
tartott ülésén, melynek tagjai a következők voltak:
Dragoljub Popović, *elnök*,
Sajó András,
Paulo Pinto de Albuquerque, *bírák*,
és Françoise Elens-Passos, *a Szekció hivatalmazott-helyettese*,
2011. március 24-ei zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az
azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (31181/07. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az „Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Bodor Jenő (a „kérelmező”) 2007. július 12-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Regász M., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A magyar kormányt (a „Kormány”) Hóltzl L. kormányképviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2010. május 5-én a Második Szekció elnöke úgy döntött, közli a panaszt a Kormánnyal. A 14. jegyzőkönyv értelmében a kérelem egy három bíróból álló tanács elé került.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1943-ban született, és Érden lakik.

5. A kérelmezőt többrendbeli csalás és magánokirat-hamisítás gyanújával 2000. október 5-én letartóztatták.

6. A Budapesti X. és XVII. kerületi Ügyészség 2003. június 19-én a kérelmező és negyvenkét másik terhelt ellen vádiratot nyújtott be.

7. Számos elfogatóparancs kiadása után a Pesti Központi Kerületi Bíróság több meghallgatást tartott. 2009. február 19-én tizenhat terhelt ügyében ítéletet hozott. A vádhatóság két vádlott esetében fellebbezett, akiknél a Kerületi Bíróság az ítélet indoklásában kifejtette, hogy enyhítő körülményként vette figyelembe az eljárás hosszúságát.

8. A kérelmező ügyében az elsőfokú ítélet 2010. április 15-én született. A kérelmezőt a Bíróság bűnösnek találta többek között jelentős kárt okozó

csalás büntetében, és egy év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását két évre felfüggesztették, és előre mentesítették az elítéltetéshez fűződő hátrányos következmények alól. A kérelmező az ítélet ellen nem fellebbezett, ezért a Büntetőeljárásról szóló törvény 259. § értelmében rövidített ítélet kapott kézhez, amely nem tartalmazott részletes indoklást.

A JOG

9. A kérelmező azt sérelmezte, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt „ésszerű idő” követelményével.

10. A Kormány vitatta a panaszt.

11. A Kormány azzal érvelt, hogy a kérelmező nem tekinthető áldozatnak, ugyanis büntetését az eljárás elhúzódása miatt enyhítették, mely megfelelően kárpótolta. Bár a rövidített indoklással ellátott ítélet nem tartalmazta kifejezetten az enyhítés okait, a Kormány felhívta a figyelmet, hogy az eljáró bíróságok enyhítő körülményként figyelembe szokták venni a büntetőeljárás elhúzódását. Tekintve, hogy a bűncselekményért, amely miatt a kérelmezőt elítélték, törvény szerint kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés járna, a kérelmező enyhe büntetését a büntetőeljárás elhúzódása miatti enyhítésnek köszönheti. Továbbá a Kormány utalt két másik vádlott ugyanezen eljárás során hozott, részletes indoklást tartalmazó ítéletére, melyekben a Kerületi Bíróság kifejezetten elismerte az eljárás elhúzódását. Végül a Kormány úgy gondolta, a kérelmező elállt azon jogától, hogy fellebbezzon az ítélet ellen, melyből következően azon jogától is elállt, hogy kifejezetten elismerjék az ellene folytatott eljárás elhúzódását.

12. A kérelmező vitatta ezeket az érveket.

13. A Bíróság felhívta a figyelmet, hogy az eljárás túlzott hosszúsága miatti enyhítés elvben nem fosztja meg az érintett személyt az Egyezmény 34. cikke értelmében vett sértetti státusztól. Azonban az általános szabály alól kivételt képez az az eset, amikor a nemzeti hatóságok megfelelően világosan elismerik, hogy nem sikerült eleget tenni az „ésszerű idő” követelményének, és kárpótlásként kifejezett és mérhető módon mérsékeltek a vádlott büntetését (l. *Eckle kontra Németország*, 1982. július 15., „A” sorozat, 51. cikk, 66. bekezdés; és *Beck kontra Norvégia*, 26390/95. sz. ügy, 2001. június 26.). A jelen ügyben azonban az enyhítés okai nem állapíthatók meg egyértelműen, ugyanis a Kerületi Bíróság rövidített ítéletet hozott.

14. Az ítélet elleni fellebbezés hiányát illetően a Bíróság nem tudja osztani a Kormány véleményét. Nem róható fel a kérelmezőnek, hogy nem nyújtott be fellebbezést az ítélet ellen, amely az eljárás további elhúzódásával járt volna. A Kormány kifogását tehát el kell utasítani.

15. A figyelembe veendő időszak 2000. október 5-én kezdődött, és 2010. április 15-én zárult. Következésképpen az eljárás kilenc évig és hat hónapig tartott, egy bírósági szinten. Tekintetbe véve az eljárás hosszúságát, és mivel nincs ok a kérelem elfogadhatatlanná nyilvánítására, a kérelmet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

16. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében előírtak megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (1 *Pélissier és Sassi kontra Franciaország* [GC], 25444/94. sz. ügy, 67. cikk, ECHR 1999-II).

17. A benyújtott dokumentumokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem mutatott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Következésképpen az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

18. Az Egyezmény 41. cikke alapján a kérelmező 12 000 euró nem vagyoni kárra vonatkozó kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igény jogosságát, arra hivatkozva, hogy a kérelmező szempontjából önmagában megfelelő elégtételnek kellene tekinteni azt, hogy a Bíróság megállapítja az Egyezmény megsértését, tekintve, hogy büntetését enyhítették. Továbbá a Kormány rámutatott, hogy igazságtalan lenne kétszeres kártérítést nyújtani azoknak, akik a büntető eljárás során lemondtak az indoklással ellátott ítélethez való jogukról, azokkal szemben, akik nem mondtak le ezen jogukról.

19. A Bíróság azon a véleményen van, hogy a büntetés enyhítésének okait taglaló részletes indoklás hiányában nem állapíthatók meg minden kétséget kizáróan a kérelmező enyhe büntetésének okai. Következésképpen a büntetés enyhítése nem elegendő kárpótlás az eljárás elhúzódásáért. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, így 10 000 euró kártérítést ítél neki ezen a címen.

20. A kérelmező költségeire vonatkozóan nem terjesztett elő igényt.

21. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. *Elfogadhatónak* nyilvánítja a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;

3. *Megállapítja,*

(a) hogy az alperes államnak három hónapon belül nem vagyoni kár tekintetében 10 000 euró (tízezer euró) kártérítést kell fizetnie, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét, nemzeti valutában,, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja.*

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2011. június 14-én, a Bíróság Eljárási Szabályzatának 77. § 2. és 3. bekezdése szerint.

Françoise Elens-Passos
hivatalvezető-helyettes

Dragoljub Popović
elnök